

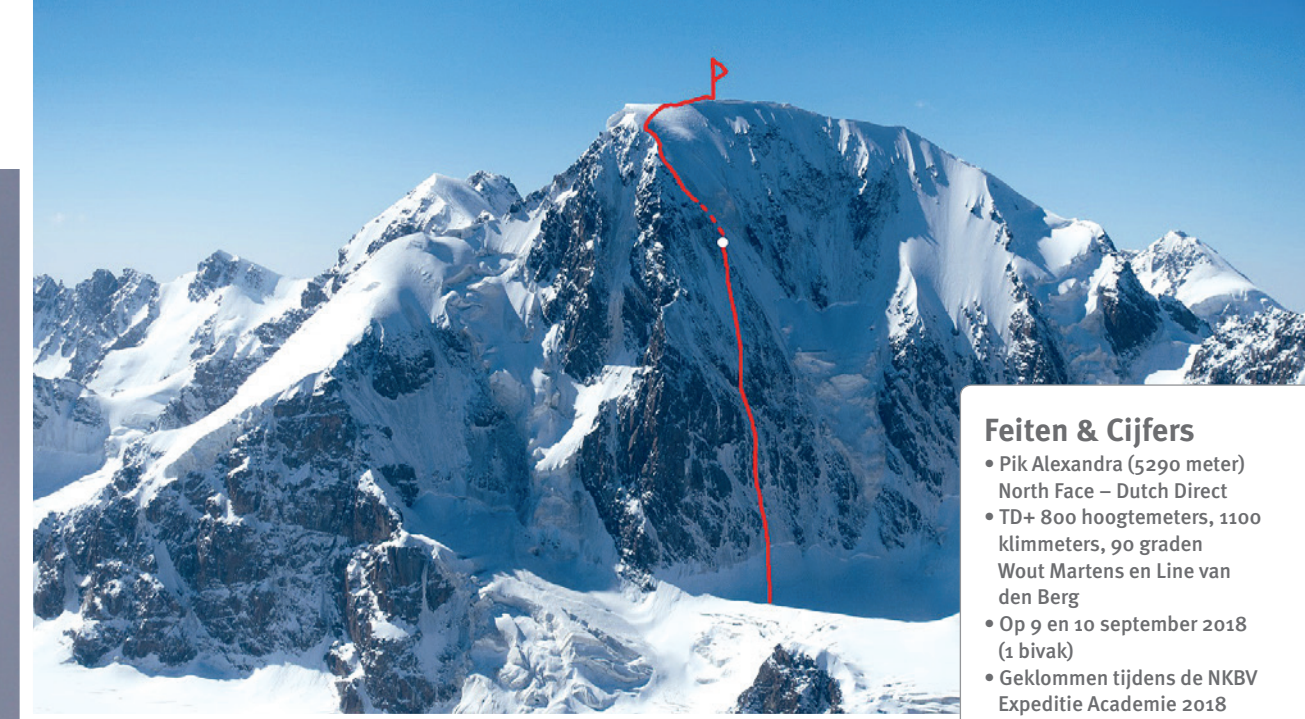
NKBV EXPEDITIE ACADEMIE OPENT NOORDWAND IN KIRGIZIË

DUTCH DIRECT (TD+) OP PIK ALEXANDRA

Als iets onze trigger was om naar de Djangartvallei in Kirgizië op expeditie te gaan, dan was het de foto van Pik Alexandra. Deze 5290 meter hoge berg, de op een na hoogste van het massief, met een gruwelijke noordwand en een mogelijke esthetische directe lijn naar de top, liet onze monden openvallen en deed onze harten sneller kloppen. Liefde op het eerste gezicht.

Tekst Line van den Berg Beeld Line van den Berg en Wout Martens

Wout op de top van Pik Alexandra.

Feiten & Cijfers

- Pik Alexandra (5290 meter)
- North Face – Dutch Direct
- TD+ 800 hoogtemeters, 1100 klimmeters, 90 graden
- Wout Martens en Line van den Berg
- Op 9 en 10 september 2018 (1 bivak)
- Geklommen tijdens de NKBV Expeditie Academie 2018

Aangekomen in ons basiskamp in Kirgizië trekken Wout, Court en ik er meteen op uit om succesvol twee onbeklommen 4000'ers te linken via een drie kilometer lange graat, de No Guts No Glory Ridge. Dat deze graat in dezelfde vallei ligt als Pik Alexandra is geen toeval. Wout en ik maken van de uitgelezen kans gebruik om ons materiaal boven te laten op de gletsjer voor een poging op de imponerende noordwand. We weten op dat moment nog niet of er een goed-weer-window aankomt, maar met al één succesvolle beklimming in de pocket willen we de poging wagen.

Puzzelen

Terug in het basiskamp lijken onze plannen even als sneeuw voor de zon te verdwijnen: het enigszins cryptische weerbericht op de satelliettelefoon geeft een sneeuwdump aan. We puzzelen een dag of twee met de nieuwe informatie, voeren zo goed als dat kan een lawineanalyse uit en bespreken onze plannen keer op keer tot we concluderen dat we er naartoe moeten om de plaatselijke lawinesituatie te beoordelen. En zo beginnen Wout en ik aan de 22,5 kilometer lange aanloop terug naar gletsjer, om een ABC (Advanced Base Camp) op te zetten. Tijdens de aanloop drukt ons verantwoordelijkheidsbesef op onze schouders. We zijn nu niet met alpien instructeur Court Haegens of berggids Boris Textor op pad, maar met z'n tweeën, en dus aangewezen op elkaar. Dit is het echte expeditieklommen, denk ik meermaals.

Acht uur later laten we onze rugzakken op de grond ploffen en maken we ons klaar voor de nacht op de gletsjer, op 4250 meter hoogte.

Vertrouwen

Onze geplande 'rustdag' benutten we om de afdaling te beoordelen op lawinegevaar en een spoor te leggen door de diepe sneeuw naar de instap. We praten nog eens over wat ons te wachten staat en langzaam wint het vertrouwen het van de imponerende noordwand die voor ons ligt. Omdraaien kan altijd, omdat onze lijn kaarsrecht omhoog gaat door het ijs. We pakken onze tassen in en met een berg aan motivatie vallen we in slaap. Om 2:00 uur gaat de wekker en een uur later zijn we op weg. We hebben zware rugzakken, omdat we naast het klimmateriaal ook één slaapzak en brander bij ons hebben voor een eventuele tweede dag. We volgen de sporen van de voorgaande dag en om 6:30 uur staan we onder aan de wand, die een jaar lang al onze

In de prijzen

De Dutch Direct staat op de ‘big list’ van 60 meest significante beklimmingen van 2018. Deze lijst dient als voorselectie voor de felbegeerde Piolet d’Or, de belangrijkste internationale prijs (ook wel de klim-Oscar genoemd) voor nieuw geopende alpiene beklimmingen wereldwijd. Eerder werd de Dutch Direct al bekroond met de No Guts No Glory award, tijdens de jaarlijkse Herman Plugge Irish Coffee Award ceremonie. Naast de Dutch Direct door Line en Wout staat ook de eerstbeklimming van Kachqiant door Bas Visscher en Danny Schoch op de lijst van Piolet d’Or.

Line in perfecte
ijscondities
onderin de wand.

dromen in beslag heeft genomen. We genieten van het laatste zonlicht en beginnen te klimmen. De eerste 100 meter over de randspleten door het eerste ijs zijn nog relatief eenvoudig, maar daarna is het meteen aan: twee pitches door een steile *gully* van aanhoudend 80 graden. Met *barfies* (het pijnlijke gevoel in je handen dat je krijgt als het erg koud is en warm bloed naar de vingers stroomt) kom ik aan op de standplaats. Ik slik de pijn en spanning weg en neem het over. Het klimmen van zulk steil ijs op ongeveer 4600 meter is niet niks, maar ik vind mijn draai en geniet van de perfecte ijscondities. Elke bijl is raak en de boren draaien er met gemak in. Deze ijskwaliteit hebben we de afgelopen jaren in de Alpen niet meer gezien. De toon is gezet!

Technische moeilijkheden

Wout leidt de volgende pitch door de geul. Hij klimt zoals ik dat van hem gewend ben, efficiënt en netjes. Ik vergeet helemaal waar we mee bezig zijn, ik vergeet de intimiderende noordwand waar we in zitten, ik vergeet dat we in Kirgizië zijn. Het is zo vet klimmen!

De leegte onder ons begint steeds groter te worden. Bijl voor bijl, voet voor voet klimmen we omhoog. We zijn inmiddels bijna halverwege de wand met meer dan 400 hoogtemeters onder onze voeten en komen aan bij wat we hadden ingeschat als de crux. Onze gedachten worden bevestigd nu we onder de steile ijswand staan: het is lang, smal, steil en op plekken dun. Ik begin te klimmen – zonder rugzak, die takel ik later omhoog. Het is ontzettend steil en het voelt als overhang. Halverwege de moeilijkheden maak ik stand. Wout komt na en clipt zijn rugzak aan de standplaats. Het ijs wordt hier echt steil en ook een stuk dunner. Wout vermant zich en klimt door het eerste gedeelte naar de echte crux: een aantal traversepassen door dun verticaal ijs. Een goed geplaatste cam in de rots biedt zekerheid en soepel passeert hij de moeilijke passen. Dit betekent maar één ding: de technische moeilijkheden liggen achter ons!

We voelen ons euforisch, maar weten ook dat we er nog lang niet zijn. De steile lengtes hebben hun tol geëist en het is al eind van de middag. We klimmen simultaan door de moordende, diepe poedersneeuw en na ongeveer 200 meter klimmen we via wat spannende drytoolpassen naar een rotsgraatje te midden van de steile wand, op zoek naar een plek om te bivakkeren. Bivakkeren?, gaat er door me heen. Midden in een noordwand in Kirgizië op bijna 5000 meter?

Bivak

We delen één reddingsdeken en één slaapzak op een smalle, aflopende richel. De brander doet het niet op deze hoogte en onze eerdere vermoedens over de gasblikjes die hervuld waren door de travel agent worden bevestigd. Van vocht bijtanken is nu geen sprake. We installeren ons zo goed mogelijk, maar hebben er een nachttaak aan om te verzinnen hoe we het beste kunnen zitten of liggen. Het is scheef, smal, glad, rotsig en de wind stoot met 60 kilometer per uur vol langs ons heen...

Ik heb niet het gevoel dat we slapen, maar als ik op mijn horloge kijk en bang ben om erachter te komen dat het pas 23:00 uur is, is het al 04:00 uur en wordt het al bijna licht! Gek genoeg voelen we ons prima, ondanks dat we niks kunnen drinken en een reep eten ook nauwelijks lukt vanwege de droge monden. We klimmen nog 7 pitches van 50-65 graden ijs en denken telkens dat we er bijna zijn, maar steeds torent de wand nog verder boven ons uit. De laatste meters op bijna 5300 meter ploegen we moeizaam door diepe sneeuw en in harde wind. Zelfs met een dubbele donsjas aan rillen we nog!

Op de top!

Toch komt het einde in zicht en voor we het weten staan we op de top naast een enorme sneeuwluifel. “We hebben het gedaan! De noordwand van Pik Alexandra is *now and for always claimed by Wout and Line!*” schreeuwen we naar elkaar. Het moment is euforisch en even bestaan onze vermoeidheid, dorst en honger niet. We bellen met de satelliettelefoon naar Court om ons succes te delen. We maken nog snel wat foto’s en beginnen aan de afdaling – eveneens een route die nog niet eerder is geklommen. We hebben de route goed ingeschat en een kleine vijf uur later staan we meer dan 1000 meter lager in het ABC met een glimlach die niet van ons gezicht te slaan is. ◀

NKBV Expeditie Academie

Line en Wout klommen de Dutch Direct tijdens de afsluitende expeditie van de NKBV Expeditie Academie. Tijdens het tweejarige traject van de NKBV Expeditie Academie werd het achtkoppige team klaargestoomd in alle facetten van de klimsport door Nederlandse professionals om nieuwe routes te openen. In de Djangartvallei in Kirgizië openden de teamleden zeven nieuwe routes en vijf onbeklommen toppen.